

කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ වාරියපොළ ප්‍රාදේශික ලේකම් කොට්ඨාස

උපභාෂාවේ වාක්කෝෂීය විශේෂතා

ටී. එම්. නිසංසලා තෙන්නකෝන්¹

හැම ජීවමාන භාෂාවකට ම පොදුවේ පවතින ලක්ෂණයක් වශයෙන් උපභාෂා පෙන්වා දිය හැකි ය. මෙහි ප්‍රභේද දෙකක් පවතියි. ඒවා ප්‍රදේශීය උපභාෂා සහ සමාජීය උපභාෂා නම් වේ. කිසියම් භාෂාවක් කථා කරන භාෂක සමාජයේ ම ආර්ථික, සමාජයීය හෝ දේශපාලන හේතු මත භාෂාවේ වෙනස්කම් ඇති විය හැකි ය. සිංහල භාෂාවේ ද උපභාෂා වෙනස්කම් පවතියි. මේ පර්යේෂණයේ අරමුණ වන්නේ කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ වාරියපොළ ප්‍රාදේශික ලේකම් කොට්ඨාසයේ භාවිත වන වාග්ව්‍යවහාරයේ දක්නට ලැබෙන විශේෂ ලක්ෂණවල ස්වභාවය විමසා බැලීම ය. මේ ප්‍රදේශයේ ව්‍යවහාර වන භාෂාවේ වාක්කෝෂීය ශබ්දිම හා පදිම ලක්ෂණ සම්මත ව්‍යවහාර භාෂාව වන බස්නාහිර පළාතේ උපභාෂාවේ ලක්ෂණ හා සසඳන විට වෙනස්කම් දක්නට ලැබේ. බස්නාහිර පළාතේ 'ආයිබෝවන්' යනුවෙන් ව්‍යවහාර වූව ද මේ ප්‍රදේශයේ එය 'අයිබන්' ලෙස ව්‍යවහාර වන අතර, 'තාක්තා' යන වචනයට 'අපුච්චා' යනුවෙන් ද, 'අරන්' යන්නට 'ඇන්න්' යනුවෙන් ද ව්‍යවහාර වේ. මේ ප්‍රදේශයේ මුල් පදිංචිකරුවන්ගෙන් දත්ත ලබා ගත් අතර ඔවුහු වයස 75 - 50 අතර පුද්ගලයෝ වූහ. ඔවුන්ගේ කථන ව්‍යවහාරයේ විවිධ වෙනස්කම් දක්නට ලැබේ. ප්‍රාදේශික උපභාෂාවක් ලෙස වාක්කෝෂීය වසයෙන් වෙනස්කම් දක්නට ලැබෙන අවස්ථා ලෙස කෘෂිකර්මාන්තය, සිරිත් විරිත්, ශ්‍රාති නාම ආදිය දැක්විය හැකි ය. පොදුවේ ගත් විට සිතුවම් පැතුම්, කෘෂිකාර්මික කටයුතු, සංඥා නාම, ඇඳහිලි විශ්වාස ආදියේ යොදාගන්නා ව්‍යවහාර භාෂාවේ විශේෂතා බහුල ව දක්නට ලැබෙන බව පැහැදිලි ය. සිංහල භාෂාවේ බස්නාහිර පළාතේ සම්මත උපභාෂාවෙන් කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ වාරියපොළ ප්‍රාදේශික ලේකම් කොට්ඨාසයේ උපභාෂාව පැහැදිලි ව වෙනස් වන බව ඒ අනුව පැවසිය හැකි ය.

ප්‍රමුඛ පද: උපභාෂාව, වාක්කෝෂීය, බස්නාහිර පළාතේ සම්මත භාෂාව, පදිම

¹ වාග්විද්‍යා අධ්‍යයනාංශය